

Povelja Ujedinjenih naroda – zastarjeli ustav Svjetske organizacije

Budislav Vukas

e-mail: ivan.vukas@zg.htnet.hr

UDK: 341.1

Pregledni rad

Primljeno: 25. listopada 2005.

Prihvaćeno: 1. prosinca 2005.

Bez obzira na goleme promjene u međunarodnim odnosima u svjetskoj zajednici tijekom posljednjih šezdeset godina, Povelja Ujedinjenih naroda se nije gotovo uopće promijenila od njezina potpisivanja u San Franciscu, u lipnju 1945. Bilo je prirodno da se pet glavnih sila koje su pobijedile nacistički savez proglasilo stalnim članicama Vijeća sigurnosti, no nije prirodno da se šest desetljeća nakon sastavljanja Povelje te države još uvijek pretvaraju da su jedine vodeće sile suvremenoga svijeta. Proširenje broja članica Vijeća sigurnosti, uključujući broj stalnih članica, predlaže se već mnogo godina. Međutim, stvarni stalni broj je za sada sprječavao bilo kakvu promjenu u sastavu Vijeća. Autor je protiv širenja broja stalnih članica; on smatra da bi status stalnih članica trebalo ukinuti, jer je

protivan jednome od osnovnih načela Ujedinjenih naroda – suverenoj jednakosti svih članica Organizacije. Članak se također osvrće na prijedloge sa Svjetskoga samita iz 2005., održanoga na Glavnoj skupštini Ujedinjenih naroda glede potrebnih izmjena u Povelji: brisanje Poglavlja VI-II koje se bavi Savjetom zaklade, razmatranje uloge Vojnoga odbora od strane Vijeća za sigurnost, te brisanje odredbi koje se odnose na »neprijateljske države«. Na kraju, autor zagovara da se pronađe nova država za sjedište Ujedinjenih naroda. Povelja ne sadrži odredbu ili bilo kakvu drugu osnovu da se zauvijek favoriziraju Sjedinjene Države i engleski jezik. Takva situacija protivna je suverenoj jednakosti članica i jednakosti šest službenih jezika koji se koriste u Organizaciji.

Ključne riječi: Ujedinjeni narodi, velike svjetske sile, sustav starateljstva UN-a, Vijeće sigurnosti.

Uvod

Prva svjetska organizacija, Liga naroda (počela djelovati godine 1920.), imala je neporecivih zasluga za početak okupljanja i organiziranja međunarodne zajednice u rješavanju globalnih problema. Postupno se osuđivao rat kao sredstvo vanjske politike država, razvijali su se mehanizmi mirnog rješavanja međunarodnih sporova, usavršavala su se različita područja međunarodnoga prava (humanitarno pravo, zaštita manjina, izbjeglica i apatridâ, radno pravo, pravo korištenja morem i zrakom itd.).¹ No, Liga nika da nije uspjela u svojem članstvu okupiti sve zemlje o kojima je ovisio svjetski mir, što je bio jedan od razloga njezine nemoći da spriječi ekspanziju fašističkih i nacističkih država, a zatim i izbijanje Drugoga svjetskog rata. Ipak, faktički raspad Lige nakon prodora Hitlerove soldateske u Poljsku, nije obeshrabrio vođe antinacističke koalicije u nadi da je moguće osnovati jednu novu, uspješniju svjetsku organizaciju. Već u Atlantskoj povelji (14. kolovoza 1941. godine) Churchill i Roosevelt izložili su načela pravednijeg i mirnijeg poslijeratnog uređenja svijeta kojima su težili, a u Deklaraciji prihvaćenoj na Moskovskoj konferenciji (30. listopada 1943. godine), četiri su velesile predvidjele osnivanje jedne opće međunarodne organizacije, čiji će zadatak biti očuvanje međunarodnog mira i sigurnosti.²

Kako se približavao kraj rata, rasprave o budućoj svjetskoj organizaciji bile su sve češće i konkretnije. Početkom jeseni 1944. godine, u Dumbarton Oaksu (Washington) stručnjaci Sjedinjenih Država, Velike Britanije, Sovjetskog Saveza i Kine izradili su nacrt ustava te nove svjetske organizacije – Povelje Ujedinjenih naroda. Pri samome kraju rata, na Konferenciji u San Franciscu (25. travnja do 26. lipnja 1945. godine), pedesetak je država prihvatilo konačni tekst Povelje. Dana 24. listopada 1945. godine, kada je Povelju ratificirala većina potpisnica, uključujući pet velikih sila, stalnih članica Vijeća sigurnosti, Povelja je stupila na snagu. Tada je počela s radom Pripremna komisija koja je omogućila da se

¹ J. ANDRASSY, *Liga naroda*, Zagreb, 1931.

² Tekstove Atlantske povelje i Moskovske deklaracije vidi u: Dokumenti o spoljnoj politici Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije 1941-1945, I. *Jugoslavenski pregled*, 1988, Beograd, str. 105-106, 461-462.

Opća skupština Ujedinjenih naroda sastane u Londonu već 10. siječnja 1946. godine.³

Nepromjenljivost Povelje

Povelja Ujedinjenih naroda nastala je, dakle, prije 60 godina, u vrijeme stradanja čovječanstva od naci-fašističkog ludila, a zatim konačne pobjede nad režimima inspiriranim tim patološkim ideologijama.

Nema nikakve potrebe ni smisla podsjećati na sve promjene koje je međunarodna zajednica naroda i država doživjela u tih 60 godina. U tom svjetlu gledano, nevjerojatno je da Svjetska organizacija – Ujedinjeni narodi – i danas ima ustav, Povelju, koja gotovo uopće nije izmijenjena od tih davnih dana, od sredine prošloga stoljeća! Iako i Povelja, kao i velika većina međunarodnih ugovora, sadrži pravila po kojima se mogu mijenjati njezine odredbe (čl. 108. i 109.), članice Ujedinjenih naroda su prije četrdesetak godina jedino uspjele povećati članstvo nekih glavnih tijela Organizacije (Ekonomskog i socijalnog vijeća te Vijeća sigurnosti), što je bilo nužno zbog neočekivanog porasta broja članica Svjetske organizacije.⁴ S druge pak strane, u Povelji se i danas nalaze brojne odredbe koje su – zbog raznih razloga – neprimjenjive te one čine neozbiljnim i smiješnim, ne samo taj tekst nego i samu Organizaciju koje je Povelja ustav. Tako se u Povelji, na primjer, nalaze i posebne odredbe o tzv. neprijateljskim državama, tj. državama protiv kojih su saveznici ratovali i koje su pobijedili u Drugome svjetskom ratu (čl. 53. i 107.). Dakle, prema ustavu Ujedinjenih naroda, trebalo bi na posebno oprezan, diskriminirajući način i danas tretirati Japan i Njemačku, države koje ne samo da su odavno i same članice Ujedinjenih naroda (od 1956. godine, odnosno 1973. godine), nego su i najpopularniji kandidati za mjesto novih stalnih članova Vijeća sigurnosti! Ipak, čini se da će na sadašnjem zasjedanju Opće skupštine iz Povelje biti izbačene odredbe o »ne-

³ Vidi službeni prijevod Povelje na hrvatski jezik: *Narodne novine*, 1993, 15, Međunarodni ugovori, str. 305. Ispravak, *isto*, 1994, 7, str. 331.

⁴ Vidi bilješku uz čl. 108. Povelje u: Povelja Ujedinjenih naroda, Zbirka pravnih propisa 112, *Narodne novine*, 1976, str. 98.

prijateljskim državama«. ⁵ Čudna je i situacija s jednim od glavnih tijela Ujedinjenih naroda – Starateljskim vijećem. No, kako je pitanje sastava i egzistencije toga tijela vezano uz status pet stalnih članova Vijeća sigurnosti, na sustav starateljstva vratit ćemo se nakon što podsjetimo na osnovu posebnih prava »velikih« sila – njihovo stalno članstvo u Vijeću sigurnosti.

»Velike« sile i Povelja

Bez obzira na njihove različite doprinose pobjedi nad naci-fašističkom koalicijom, pri konačnoj izradbi Povelje odlučeno je da »Republika Kina, Francuska, Savez Sovjetskih Socijalističkih Republika, Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske i Sjedinjene Američke Države« budu stalni članovi Vijeća sigurnosti (st. 1., čl. 23.). Prema izvornom tekstu Povelje, uz njih je u Vijeću bilo još šest izbornih članova, a nakon izmjene Povelje godine 1963., deset članova čiji je mandat dvije godine. Osim stalnoga članstva u Vijeću, velesile imaju i poseban status u glasovanju o svim pitanjima koja se ne odnose na sam postupak (proceduru). Naime, na sve odluke o biti (meritumu) pitanja o kojima Vijeće raspravlja, moraju pristati sve stalne članice.

S obzirom na opće promjene u međunarodnoj zajednici te na razvoj pojedinih država, koji je njihovu ulogu u međunarodnim odnosima doveo barem na razinu koju imaju neke stalne članice Vijeća sigurnosti, odavno su počele rasprave o povećanju broja stalnih članova Vijeća sigurnosti. Zbog općeg povećanja broja članica Organizacije (danas 191 država), predlaže se i povećanje broja nestalnih članova Vijeća. No, svaki prijedlog o povećanju članstva Vijeća sigurnosti ili o izmjenama pravila o donošenju odluka nalazi protivnike i izaziva brojne protuprijedloge. ⁶ Da bi se olakšalo postizanje sporazuma, iznose se i različiti prijedlozi o rotiranju novih stalnih članova kao i o modificiranju pravila o učinku njihovih glasova. Ipak, još uvijek, ni na početku 60. redovitog zasjedanja

⁵ *2005 World Summit Outcome*, United Nations, General Assembly, 2005, A/60/L.1, str. 40, t. 177.

⁶ Vidi: *Report of the Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in the Membership of the Security Council and Other Matters related to the Security Council*, General Assembly, Official Records, Fifty-third session, Supplement No.47(A/53/47).

Opće skupštine, ne nazire se sporazum o bilo kakvim izmjenama sadašnjeg sastava Vijeća sigurnosti i povlaštenog položaja njegovih stalnih članova. Razlog je jasan: pet stalnih članova Vijeća, koji su tu poziciju dobili pri kraju Drugoga svjetskog rata, ni danas ne žele umanjiti važnost toga svojeg posebnog položaja, dijeleći ga s nekim novim državama. Pritom, ne samo da ne vode računa o općim promjenama u međunarodnoj zajednici i međunarodnim odnosima u posljednjih šest desetljeća, nego žele ignorirati bitne promjene koje su doživjele neke od njih samih.

Naime, sve su te pobjedničke sile dobile status stalnih članova Vijeća sigurnosti zbog svoje vojne i gospodarske snage te veličine svojega područja i velikoga broja stanovnika u vrijeme stvaranja Ujedinjenih naroda. No, zbog dekolonizacije, Francuska i Velika Britanija odavno više nisu kolonijalni imperiji, nego samo članice Europske unije, osrednje veličine i gospodarske snage koje su upravo zbog svoje kolonijalističke prošlosti mnogo vulnerabilnije od drugih zemalja Unije. Iako je Ruska Federacija velika i vojno snažna te je u Ujedinjenim narodima formalno naslijedila Sovjetski Savez, ipak je odlazak 15 republika iz Saveza znatno izmijenio međunarodnu ulogu te velesile. Sjedinjene su Države održale i stalno nastoje iskazivati svoju ulogu supersile, a Kina je jedina stalna članica Vijeća sigurnosti koja zbog svojega razvoja, to posebno mjesto zaslužuje više danas, nego godine 1945.

No, bez obzira na navedene razlike među nekadašnjim velesilama, postavlja se pitanje o opravdanosti njihova povlaštenog položaja nad državama kao što su to naprimjer Kanada, Brazil, Njemačka, Italija, Švedska, Japan, Indija, Australija. Ne samo da njihov povlašten položaj, tj. stalno članstvo u Vijeću sigurnosti i pravo veta pri njegovu odlučivanju o meritornim pitanjima, nemaju nikakva moralnog i etičkog opravdanja, nego je ono suprotno i jednom od temeljnih načela proglašениh u samoj Povelji: »Organizacija se temelji na suverenoj jednakosti svih svojih članova« (st. 1., čl. 2.). Kakva je to suverena jednakost članova Ujedinjenih naroda kad se u sastavu Vijeća sigurnosti neprekidno nalaze ne previše zainteresirani i kvalificirani predstavnici Francuske i Velike Britanije, a Republika Hrvatska već nekoliko godina poduzima sve moguće diplomatske akcije ne bi li 2007. godine bila na dvije godine izabrana za nestalnoga člana Vijeća sigurnosti!?

No, osim u samom Vijeću sigurnosti, pet njegovih stalnih članica ishodilo je pri sastavljanju Povelje poseban položaj i u nekim

drugim tijelima Ujedinjenih naroda. Ali, uz ta tijela u kojima imaju pravo stalnoga članstva po slovu Povelje, njihovi se predstavnici redovito biraju i u sva druga glavna i pomoćna tijela. Kada se to iznimno ne dogodi, velike su sile iznenađene i uvrijeđene te nastoje što prije ispraviti takvu »pogrešku«. Poslijednji je slučaj bilo nebiranje Sjedinjenih Američkih Država u Komisiju za prava čovjeka, što je pod američkim pritiskom prvom prigodom moralo biti ispravljeno.

U skladu s načelom suverene jednakosti, a vodeći računa i o postojećim teškoćama da se Vijeće sigurnosti poveća u skladu sa sadašnjom koncepcijom njegova sastava i odlučivanja, trebalo bi odustati od stalnoga članstva i posebnog tretmana nekih država. U Vijeću sigurnosti ni jedna država ne bi smjela imati stalno članstvo, ni posebnu težinu glasa. Njegov bi sastav trebao biti nešto veći od sadašnjeg (na primjer, 25 članova), a pri biranju članova trebalo bi voditi računa samo o kriterijima za biranje nestalnih članova Vijeća sigurnosti koje Povelja već sadrži. Moralo bi se, dakle, birati članove Vijeća »vodeći osobito računa, u prvom redu, o doprinosu članova Ujedinjenih naroda održavanju međunarodnog mira i sigurnosti i ostalim ciljevima Organizacije, a također o pravednoj geografskoj raspodjeli« (st. 1., čl. 23. Povelje). Pri tome bi to važno političko i izvršno tijelo Ujedinjenih naroda trebalo odlučivati kvalificiranom, naprimjer dvotrećinskom većinom. Nažalost, sve takve izmjene Povelje glede Vijeća sigurnosti, svojim vetom (vođena nacionalnim egoizmom), može spriječiti svaka od pet stalnih članica istog Vijeća.

Sustav starateljstva

Kao što je već rečeno, status odredaba Povelje o starateljstvu jedna je od vjernih ilustracija – doduše, ne u najbitnijim pitanjima – današnjega stanja Ujedinjenih naroda. U smislu nastavka i nadomještanja sustava mandata koji je bio uspostavljen Paktom Lige naroda (čl. 22.) nad petnaestak kolonijalnih i drugih ovisnih područja oduzetih državama poraženima u Prvome svjetskom ratu (Njemačka, Turska), Poveljom je uveden međunarodni sustav starateljstva (glava XII. Povelje).⁷ No, uz mandate koji dotad nisu

⁷ O sustavu mandata i starateljstva pobliže vidi u: J. ANDRASSY, J. BAKOTIĆ,

stekli neovisnost, Poveljom je predviđeno da se starateljskom sustavu mogu podvrgnuti još dvije kategorije područja. Prvo, područja odvojena od neprijateljskih država kao posljedica Drugoga svjetskog rata (čl. 77., st. 1.(b) Povelje). Na temelju te odredbe, u statusu starateljskog područja bila je samo Somalija (od 1950. godine do 1960. godine). Drugo, »područja koja države, odgovorne za upravljanje njima, dobrovoljno podvrgnu tom sustavu« (čl. 77., st. 1.(c)). Nije iznenađujuće da države nisu pod sustav starateljstva podvrgavale područja kojima su »upravljale« kada se pretežito radilo o kolonijalnim osvajačima (Belgija, Francuska, Nizozemska, Portugal, Španjolska, Velika Britanija). Budući da su sva starateljska područja, prijašnji mandati, stekli samostalnost (posljednje otočje Palau 1994. godine), što je i bio cilj sustava starateljstva (čl. 76., t.(b)), vlada općenito uvjerenje da je starateljstvo sustav prošlosti. No, u tom pogledu važno je spomenuti dvije ograde. Prva je gotovo sasvim formalne prirode: treba se podsjetiti da mandat Palestine nikada ni nije pretvoren u starateljsko područje te da od godine 1947. traje martirij uspostavljanja – uz državu Izrael – arapske države. Sasvim je sigurno da arapsko stanovništvo Palestine nikada ne bi pristalo ni na kakav status niži od suverene države. I drugo, ono što se ne čini sasvim nemogućim jest podvrgavanje statusu starateljstva nekog od preostalih petnaestak nesamoupravnih područja (nekadašnjih kolonija). Mogućnost koju opisuje citirani st. 1.(c), članka 77. Povelje, nije vremenski ograničena, pa bi država odgovorna za upravljanje nekim područjem i danas mogla od Ujedinjenih naroda zatražiti da se to područje podvrgne sustavu starateljstva. To bi, u nekim slučajevima, moglo izgledati privlačnom privremenom solucijom zbog gospodarskih, političkih ili drugih razloga. Prisjetimo se samo problema Gibraltara ili Falklandskog otočja. Možda bi tamošnji stanovnici te Velika Britanija, Španjolska i Argentina, lakše podnijeli status starateljskog područja te bi taj privremeni status mogao dovesti do nalaženja trajnih rješenja prihvatljivih za sve sukobljene strane.

Svakako, u svjetlu ovih nagađanja o mogućnosti pojave nekog novog starateljskog područja, zanimljivo je da Svjetski sastanak na vrhu, održan u Općoj skupštini Ujedinjenih naroda u rujnu 2005. godine, predlažući brisanje iz Povelje odredaba o Staratelj-

B. VUKAS, *Međunarodno pravo 1*, Zagreb, Školska knjiga, 1995, str. 112-120.

skom vijeću (glava XIII. Povelje), nije predložio i brisanje glave XII. u kojoj se općenito govori o sustavu starateljstva.⁸ Prijedlog Svjetskog *summita* o ukidanju Starateljskog vijeća dosta iznenađuje, jer su se još prije nekoliko godina tražili novi zadaci za Starateljsko vijeće. Tako je glavni tajnik Ujedinjenih naroda 1997. godine predlagao da Starateljsko vijeće postane forum preko kojega će države članice Ujedinjenih naroda osiguravati »kolektivno starateljstvo« nad okolišem i zajedničkim prostorima kao što su to oceani, atmosfera i svemirski prostor.⁹ Iako ni jednu od zadaća što ih je spomenuo glavni tajnik prije osam godina Ujedinjeni narodi naknadno nisu pripisali Starateljskom vijeću, ono je i dalje vegetiralo sastavljeno samo od pet stalnih članova Vijeća sigurnosti!

U vrijeme kad je kreiran starateljski sustav, temeljno načelo sastava Starateljskog vijeća bila je ravnopravna predstavljenost država koje su upravljale starateljskim područjima i onih koje njima nisu upravljale. Pritom su u sastavu Vijeća trebale biti zastupljene i sve stalne članice Vijeća sigurnosti. Danas, kada više nema starateljskih područja, ni ozbiljnih nastojanja da se Starateljskom vijeću dodijeli neka nova uloga, Starateljsko je vijeće izgubilo svaki *raison d'être*, pa ne začuđuje što je Svjetski *summit* predložio ukidanje toga tijela, koje zadnjih desetak godina samo simbolično postoji.

Završne napomene

U ovome kratkom napisu moglo se upozoriti samo na neke najvidljivije nedostatke i osobine Povelje Ujedinjenih naroda koje taj međunarodni ugovor čine neprimjerenim ustavom suvremene, moderne međunarodne zajednice. Uz spomenuta pitanja, trebalo bi analizirati i neispunjene zadaće Odbora vojnog štaba, pomoćnoga tijela koje bi Vijeću sigurnosti trebalo pomagati u održavanju mira i sigurnosti, ali i u razoružanju (čl. 47.).¹⁰ Suradnja Vijeća sigurnosti

⁸ 2005 *World Summit Outcome...*, str. 40., t. 176.

⁹ Cit. prema: *United Nations Handbook*, 2004, 05, New Zealand Ministry of Foreign Affairs and Trade, Wellington, 2004, str. 159-160.

¹⁰ Sastanak najviših predstavnika država članica Ujedinjenih naroda, održan u Općoj skupštini u rujnu 2005. godine, zatražio je da Vijeće sigurnosti razmotri sastav, ovlasti i metode rada Odbora vojnog štaba, *World Summit Outcome...*, 2005, str. 40, t. 178.

nosti sukladna s regionalnim sporazumima u rješavanju sporova te očuvanju mira i sigurnosti, također se ne ostvaruje u skladu s tekstom Povelje (čl. 52-54.), ali autori Povelje to vjerojatno nisu niti očekivali, jer je Povelja pisana u vrijeme kada se već naslućivao hladni rat. Pomnija analiza Povelje dovodi nas i do zaključka o potrebi preciziranja nekih od njezinih temeljnih načela. Primjerice, s obzirom na postignuti razvoj međunarodnopravne zaštite ljudskih prava, trebalo bi objasniti kategoriju »poslova koji po svojoj biti spadaju u unutrašnju nadležnost država« (st. 7, čl. 2.) kako bi se zauvijek uklonio pravni temelj samovolje država u odnosu prema njezinim građanima. Nadalje, u svjetlu permanentnog usavršavanja naoružanja i bujanja terorizma, trebalo bi razmotriti pojam samoobrane (čl. 51.) te pretenzija nekih država na pravo prethodnog, preventivnog udara u slučaju pripremane agresije.

Izostavljajući raspravu o svim tim bitnim pitanjima Povelje i samih Ujedinjenih naroda, nemoguće je ne osvrnuti se na kraju na jedan praktični problem samoga sjedišta Ujedinjenih naroda u New Yorku. Iako su je projektirali poznati arhitekti, zgrada Ujedinjenih naroda na East Riveru odavno ne udovoljava potrebama gotovo dvjestotinjak država članica Organizacije. Upravo ove godine, samo Tajništvo Ujedinjenih naroda upozorilo je države članice da je zgrada Organizacije ne samo premala nego i dotrajala te da znači opasnost za sve sudionike u njezinu radu. Zgrada se neuspješno pokušala popraviti, a u isto se vrijeme u njezinoj blizini traži teren za moguću novu zgradu. No, mogućnost takve solucije mora nas navesti na razmišljanje zašto bi sjedište Ujedinjenih naroda i nakon 60 godina ostalo u New Yorku? Ni taj grad – udaljen od većine država članica – ni same Sjedinjene Države, ne pokazuju simpatije prema Ujedinjenim narodima, njihovim načelima i predstavnicima država članica pri Svjetskoj organizaciji.

Poveljom nije propisano gdje treba biti sjedište Ujedinjenih naroda, ali jest propisano da su njezini tekstovi na kineskom, francuskom, ruskom, engleskom i španjolskom »jednako vjerodostojni« (čl. 111.). Tim ravnopravnim službenim jezicima Organizacije poslije je dodan i arapski. Nameće nam se pitanje: zašto bi se i nakon 60 godina stolovanjem Organizacije u New Yorku i dalje prisiljavalo cijeli svijet da u vezi s Ujedinjenim narodima ponajprije komunicira na engleskom? Zar ne bi bilo korektno prema golemom broju država članica koje se nalaze u blizini Karipskog mora, Sredozemlja ili Crnog mora da im se sjedište Svjetske or-

ganizacije približi? A time bi se dala prigoda službenim jezicima Ujedinjenih naroda iz tih regija da ograniče dominaciju engleskog. Promjena mjesta sjedišta administracije Ujedinjenih naroda i aktiviranje drugih službenih jezika Organizacije svakako bi pridonijeli suverenoj jednakosti država članica.

Summary

Charter of the United Nations – The outdated constitution of the World Organisation

Notwithstanding the enormous changes in international relations and in the world community during the last sixty years, the United Nations Charter has almost not been changed since its signing in San Francisco, in June 1945. It was natural that the five main Powers, winning the war against the Nazi alliance, proclaimed themselves permanent members of the Security Council, but it is unnatural that six decades after the drafting of the Charter, those States still pretend to be the only leading powers of the contemporary world. The extension of the number of the members of the Security Council, including the number of permanent members, has been proposed for many years. However, the actual permanent members have for the time being prevented any change in the composition of the Council. The author is against the extension of the number of permanent members; he considers that the status of permanent members should generally be eliminated, as it is contrary to one of the basic principles of the United Nations – the sovereign equality of all the Members of the Organisation. The article also refers to suggestions of the 2005 World Summit held at the United Nations General Assembly concerning the necessary interventions in the Charter: the deletion of Chapter XIII dealing with the Trusteeship Council; the reconsideration of the role of the Military Staff Committee by the Security Council; and the deletion of provisions referring to »enemy States«. Finally, the author pleads for finding another State for the headquarters of the United Nations. There is no provision in the Charter or any other basis for favouring forever the United States and the English language. Such a situation is contrary to the sovereign equality of the Members and the equality of the six official languages used in the Organisation.